

WYROK

W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 5 sierpnia 2015 r.

Sąd Apelacyjny w Lublinie III Wydział Pracy i Ubezpieczeń Społecznych

w składzie:

Przewodniczący - Sędzia	SA Małgorzata Rokicka-Radoniewicz (spr.)
Sędziowie:	SA Barbara Hejwowska SA Elżbieta Czaja
Protokolant: stażysta Kinga Panasiuk-Garbacz	

po rozpoznaniu w dniu 5 sierpnia 2015 r. w Lublinie

sprawy M. S.

przeciwko Zakładowi Ubezpieczeń Społecznych Oddziałowi w B.

o prawo do emerytury

na skutek apelacji Zakładu Ubezpieczeń Społecznych Oddziału w B.

od wyroku Sądu Okręgowego w Zamościu

z dnia 20 lutego 2015 r. sygn. akt IV U 1349/14

I. oddala apelację;

II. zasądza od Zakładu Ubezpieczeń Społecznych Oddziału w B. na rzecz M. S. kwotę 120 (sto dwadzieścia) złotych tytułem zwrotu kosztów postępowania apelacyjnego.

III AUa 354/15

UZASADNIENIE

Organ rentowy - Zakład Ubezpieczeń Społecznych Oddział w B. decyzją z dnia 10 października 2014 r. odmówił wnioskodawcy M. S. przyznania prawa do emerytury, gdyż - jak przyjął w uzasadnieniu decyzji, wnioskodawca na dzień 1 stycznia 1999 r., nie udowodnił wymaganego 15 - letniego okresu pracy w szczególnych warunkach.

Do tej decyzji odwołanie do Sądu Okręgowego w Zamościu złożył wnioskodawca M. S. w odwołaniu od tej decyzji, wnosząc o zaliczenie mu do pracy w szczególnych warunkach, okresu prowadzenia działalności gospodarczej w zakresie usług transportowych, które świadczył samochodem ciężarowym marki J. (...).

Sąd Okręgowy w Zamościu wyrokiem z dnia 20 lutego 2015 roku zmienił zaskarżoną decyzję i ustalił M. S. prawo do emerytury od dnia 22 sierpnia 2014 roku oraz zasądził od organu rentowego na rzecz wnioskodawcy kwotę 60 zł tytułem zwrotu kosztów procesu. Sąd Okręgowy ustalił, że wnioskodawca M. S., ur. (...), od dnia 10 maja 1991 r., prowadzi działalność gospodarczą w zakresie usług transportowych. W dniu 25 sierpnia 2014 r. zgłosił w organie rentowym wniosek o przyznanie prawa do emerytury.

Nie jest sporne, że wnioskodawca w dniu (...) osiągnął 60 lat, nie jest członkiem otwartego funduszu emerytalnego i według stanu na dzień 1 stycznia 1999 r. posiada ponad 25 lat okresów składkowych i nieskładkowych. Wyłączną przyczyną odmówienia wnioskodawcy prawa do emerytury, było ustalenie organu rentowego, że wnioskodawca do granicznej daty 1 stycznia 1999 r., nie udowodnił 15 - letniego okresu pracy w szczególnych warunkach. Organ rentowy ustalił, że wnioskodawca posiada 14 lat, 9 miesięcy i 19 dni pracy w szczególnych warunkach, wykonywanej w Przedsiębiorstwie (...) Sp. z o. o., w okresach od dnia 6 maja 1976 r. do dnia 24 lipca 1984 r. i od dnia 2 września 1984 r. do dnia 31 marca 1991 r., na stanowisku kierowcy samochodowego o dopuszczalnym ciężarze całkowitym powyżej 3,5 tony.

Wnioskodawca w okresie od dnia 26 kwietnia 1974 r. do dnia 13 kwietnia 1976 r., odbywał zasadniczą służbę wojskową.

Sąd Okręgowy orzekł, że w oparciu o przepis art. 184 ust. 1 ustawy z dnia 17 grudnia 1998r. o emeryturach i rentach z Funduszu Ubezpieczeń Społecznych (Dz. U. z 2009 Nr 153, poz. 1227 j.t.) wnioskodawca urodzony po dniu 31 grudnia 1948 roku mógłby uzyskać prawo do emerytury po osiągnięciu wieku przewidzianego w art.32 – czyli 60 roku życia, pod warunkiem osiągnięcia w dniu wejścia w życie ustawy 15 letniego okresu zatrudnienia w szczególnych warunkach lub w szczególnym charakterze wymaganym w przepisach dotychczasowych do nabycia prawa do emerytury w wieku niższym niż 65 lat - dla mężczyzn oraz okresu składkowy i nieskładkowego wynoszącego 25 lat. Poza sporem w niniejszej sprawie pozostaje, że wnioskodawca osiągnął wiek 60 lat i udowodnił wymagany 25 letni okres zatrudnienia, nie przystąpił również do otwartego funduszu emerytalnego.

Sąd Okręgowy zwrócił uwagę na treść przepisu art. 108 ust. 2 i 3 ustawy z dnia 21 listopada 1967 r. o powszechnym obowiązku obrony Rzeczypospolitej Polskiej (Dz. U. z 2015 r., poz. 144 ze zm.) - w brzmieniu obowiązującym od dnia 9 grudnia 1973 r. do dnia 31 grudnia 1974 r. stanowiącym, że okres odbytej zasadniczej lub okresowej służby wojskowej zalicza się do okresu zatrudnienia również żołnierzom podejmującym zatrudnienie, którzy przed powołaniem do tej służby nie byli zatrudnieni albo po jej odbyciu podjęli zatrudnienie w innym zakładzie pracy lub w innej gałęzi pracy. Warunkiem zaliczenia okresu odbytej służby wojskowej do okresu zatrudnienia jest zachowanie terminów, o których mowa w art. 106 ust. 1 lub art. 107 ust. 1 (ust. 3).

Przepisy art. 106 ust. 1 i art. 107 stanowiły odpowiednio, że zakład pracy, który zatrudniał pracownika w dniu powołania do zasadniczej lub okresowej służby wojskowej, jest obowiązany zatrudnić go na poprzednio zajmowanym stanowisku lub stanowisku równorzędnym pod względem rodzaju pracy oraz nie niżej opłacanym, jeżeli najpóźniej w ciągu trzydziestu dni od dnia zwolnienia z tej służby pracownik zgłosił swój powrót do zakładu pracy w celu podjęcia zatrudnienia. Niezachowanie tego terminu powoduje rozwiązanie stosunku pracy z mocy prawa, chyba że nastąpiło z przyczyn niezależnych od pracownika (art. 106 ust. 1);

Żołnierze zwolnieni z zasadniczej lub okresowej służby wojskowej, którzy przed powołaniem do tej służby nie byli zatrudnieni albo z ważnych przyczyn nie podjęli zatrudnienia wykonywanego przed powołaniem, mogą zgłosić się w ciągu trzydziestu dni od dnia zwolnienia ze służby wojskowej do właściwego do spraw zatrudnienia organu prezydium powiatowej rady narodowej z wnioskiem o zatrudnienie ich stosownie do posiadanych kwalifikacji (art. 107 ust.1). Według § 11 rozporządzenia Rady Ministrów z dnia 22 listopada 1968 r. w sprawie szczególnych uprawnień żołnierzy i ich rodzin (Dz. U. Nr 44, poz. 318 ze zm.), w wersji obowiązującej od dnia 1 lipca 1973 r. do dnia 3 kwietnia 1975 r. uprawnienia określone w § 6 ust. 1 i 2 lub w § 7 przysługują odpowiednio żołnierzowi zwolnionemu z zasadniczej lub okresowej służby wojskowej, jeżeli w ciągu 30 dni od dnia zwolnienia go ze służby podjął zatrudnienie bez skierowania, o którym mowa w tych przepisach.

Przepis § 6 ust. 1, mający dla sprawy niniejszej istotne znaczenie stanowił, że żołnierzowi zwolnionemu z zasadniczej lub okresowej służby wojskowej, który przed powołaniem do tej służby nie był zatrudniony, a w ciągu 30 dni od dnia zwolnienia zgłosił do organu do spraw zatrudnienia prezydium właściwej rady narodowej wnioski o skierowanie do pracy i po skierowaniu go do zakładu pracy przystąpił do wykonywania zatrudnienia, zalicza się okres odbytej służby wojskowej do okresu zatrudnienia wymaganego dla nabycia uprawnień do wymiaru urlopu wypoczynkowego i uprawnień do świadczeń z ubezpieczenia społecznego.

Opierając się na tych przepisach Sąd Okręgowy orzekł, że wnioskodawcy należy zaliczyć okres służby wojskowej do wymaganych 15 lat pracy w szczególnych warunkach, ponieważ wnioskodawca w terminie 30 dni od zwolnienia ze służby wojskowej (w dniu 13 kwietnia 1976 r.) podjął zatrudnienie w szczególnych warunkach w Przedsiębiorstwie (...) w B. (w dniu 6 maja 1976 r.) na stanowisku kierowcy samochodu ciężarowego o dopuszczalnym ciężarze całkowitym powyżej 3,5 tony. Praca wnioskodawcy na stanowisku kierowcy samochodu ciężarowego o dopuszczalnym ciężarze całkowitym powyżej 3,5 tony, wykonywana stale i w pełnym wymiarze czasu pracy, jest wymieniona w wykazie A, dziale VIII, poz. 2, stanowiącym załącznik do rozporządzenia Rady Ministrów z dnia 7 lutego 1983 r. oraz odpowiednio w wykazie A, dziale VIII, poz. 2, pkt 5, stanowiącym załącznik Nr 1 do zarządzenia Ministra Komunikacji Nr 64 z dnia 29 czerwca 1983 r. w sprawie prac w szczególnych warunkach w zakładach pracy resortu komunikacji, których wykonywanie uprawnia do niższego wieku emerytalnego oraz do wzrostu emerytury lub renty inwalidzkiej (Dz. Urz. MK z 1983 r. Nr 10, poz. 77).

W rezultacie wnioskodawca na dzień 1 stycznia 1999 r., łącznie z uzupełniającym okresem służby wojskowej, wykazał 15 lat pracy w szczególnych warunkach, wykonywanej stale i w pełnym wymiarze czasu pracy.

Przy spełnieniu przez wnioskodawcę pozostałych i niespornych warunków wymaganych do przyznania emerytury, przysługuje mu prawo do tego świadczenia - od dnia 22 sierpnia 2014 r., tj. od daty osiągnięcia 60 lat - zgodnie z art. 100 ust. 1 ustawy o emeryturach i rentach z Funduszu Ubezpieczeń Społecznych.

Od tego wyroku apelację wniósł organ rentowy – Zakład Ubezpieczeń Społecznych Oddział w B., zaskarżając wyrok w całości. Wyrokowi zarzucał naruszenie prawa materialnego:

- art.184 ust.1 i 2 ustawy z dnia 17 grudnia 1998 roku o emeryturach i rentach z Funduszu Ubezpieczeń Społecznych poprzez jego błędne zastosowanie polegające na przyznaniu wnioskodawcy prawa do emerytury pomimo braku wykazania przez niego okresu pracy w szczególnych warunkach wynoszącego minimum 15 lat;

- art. 108 ust. 2 i 3 ustawy z dnia 21 listopada 1967 r. o powszechnym obowiązku obrony Rzeczypospolitej Polskiej (Dz. U. z 2015 r., poz. 144 ze zm.) - w brzmieniu obowiązującym od dnia 9 grudnia 1973 r. do dnia 31 grudnia 1974 r. w związku z art.194 ust.4 ustawy o emeryturach i rentach z FUS poprzez jego błędną wykładnię polegającą na przyjęciu, że okres zasadniczej służby wojskowej zalicza się do okresu zatrudnienia w szczególnych warunkach albo w szczególnych charakterze oraz błędne zastosowanie poprzez zaliczenie wnioskodawcy okresu zasadniczej służby wojskowej od dnia 26 kwietnia 1974 roku do 13 kwietnia 1974 roku do okresu zatrudnienia w szczególnych warunkach;

- § 6 rozporządzenia Rady Ministrów z dnia 22 listopada 1968 roku w sprawie szczególnych uprawnień żołnierzy i ich rodzin (Dz. U. Nr 44, poz. 318 ze zm.) w związku z art.184 ust.4 ustawy o emeryturach i rentach z FUS poprzez jego błędną wykładnię polegającą na przyjęciu, że okres zasadniczej służby wojskowej osoby, która wcześniej nie pozostawała w zatrudnieniu zalicza się do okresu zatrudnienia w szczególnych warunkach lub w szczególnym charakterze;

- błędne zastosowanie poprzez zaliczenie wnioskodawcy okresu zasadniczej służby wojskowej od dnia 26 kwietnia 1974 roku do 13 kwietnia 1976 roku do okresu zatrudnienia w szczególnych warunkach.

Wnosił o zmianę wyroku i oddalenie odwołania, ewentualnie o jego uchylenie i przekazanie sprawy do ponownego rozpoznania Sądowi I instancji.

Sąd Apelacyjny zważył, co następuje:

Apelacja nie jest zasadna i nie zasługuje na uwzględnienie.

Sąd Apelacyjny nie stwierdza zarzucanego naruszenia przepisów prawa materialnego, ponieważ Sąd Okręgowy prawidłowo zastosował przepisy art. 108 ustawy z dnia 21 listopada 1967 r. o powszechnym obowiązku obrony Polskiej Rzeczypospolitej Ludowej (Dz. U. Nr 44, poz. 220) oraz wydanych rozporządzeń wykonawczych powołując ich treść w uzasadnieniu i szczegółowo wyjaśniając podstawę prawną rozstrzygnięcia. .

Przepisy wykonawcze do tej ustawy zawarte w rozporządzeniu Rady Ministrów z dnia 22 listopada 1968 r. w sprawie szczególnych uprawnień żołnierzy i ich rodzin (Dz.U.68.44.318) w § 11 wyraźnie stanowiły, że uprawnienia określone w § 6 ust. 1 i 2 lub w § 7 przysługują odpowiednio żołnierzowi zwolnionemu z zasadniczej lub okresowej służby wojskowej, jeżeli w ciągu 30 dni od dnia zwolnienia go ze służby podjął zatrudnienie. Przepisy te nie budzą żadnych wątpliwości co do ich właściwej interpretacji i orzeczenie Sądu Okręgowego potraktowania okresu zasadniczej służby wojskowej jako równorzędnego z okresem zatrudnienia w zakresie wynikających uprawnień, jest prawidłowe. Przedstawiona przez skarżącego w apelacji wykładnia zawężająca uprawnienie do zaliczenia służby wojskowej wyłącznie tym pracownikom, którzy przed odbyciem służby wojskowej byli zatrudnieni w szczególnym charakterze i pod jej odbyciu ponownie podjęli pracę na poprzednim stanowisku, nie znajduje oparcia w świetle przytoczonych przepisów.

Sąd Apelacyjny nie stwierdza zarzucanego w apelacji naruszenia przepisów art.184 ust.1 ustawy z dnia 17 grudnia 1998 roku o emeryturach i rentach z Funduszu Ubezpieczeń Społecznych ani też przepisu § 2 ust.2 i § 4 rozporządzenia Rady Ministrów z dnia 7 lutego 1983 r. w sprawie wieku emerytalnego pracowników zatrudnionych w szczególnych warunkach lub w szczególnym charakterze. Przepisy te znajdują zastosowanie w ustalonym stanie faktycznym i na ich podstawie słusznie Sąd Okręgowy przyjął, że wnioskodawca spełnił wymagane warunki do nabycia emerytury w niższym wieku emerytalnym.

Sąd Apelacyjny w całej rozciągłości podziela wnioski prawnicze zawarte w motywach zaskarżonego wyroku. W tej sytuacji nie zachodzi potrzeba ich powtórzenia (por. postanowienia Sądu Najwyższego z 22 kwietnia 1997 roku II UKN 61/97 – OSNAPiUS 1998/3/104, wyrok Sądu Najwyższego z dnia 5 listopada 1998 roku I PKN 339/98 – OSNAPiUS 1998/24/776). Podnieść należy dodatkowo, że skarżący argumentami przytoczonymi w apelacji w żaden sposób nie podważył zasadności stanowiska Sądu pierwszej instancji. Apelacja zawiera bowiem jedynie własną interpretację przepisów, niezajdującą potwierdzenia w ich treści.

W tej sytuacji Sąd Apelacyjny uznał, że zaskarżony wyrok w pełni odpowiada przepisom prawa, dlatego apelacja nie może być uwzględniona.

Mając powyższe na względzie Sąd Apelacyjny na podstawie art.385 KPC orzekł, jak w sentencji.

Orzeczenie o kosztach Sąd Apelacyjny oparł na przepisach art.98 KPC oraz § 12 ust.2 i § 13 ust.1 pkt.2 rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z dnia 28 września 2002 roku w sprawie opłat za czynności adwokackie oraz ponoszenia przez Skarb Państwa kosztów nieopłaconej pomocy prawnej udzielonej z urzędu (Dz. U. Nr 163, poz.1348).